

И смирението предходи предъ славата“. (— 33 ст.).

Казвамъ: човѣкъ трѣбва да се смири! — Защо? Нима човѣкъ трѣбва да стане мостъ, всички да минаватъ отгоре му? Чудни сж съвременнитѣ хора въ своитѣ заключения! Да не ставали мостъ! Да, но престрелки има. Отвори се война и се започва страшно сражение: генералътъ се качва на коня си, вади ножъ, удря надѣсно-налѣво, коли. Но ненадѣйно го удари нѣкое парче отъ граната, и той падне на земята, а коньтъ отгоре му. И следъ това цѣли отряди минаватъ презъ него, не искатъ да знаятъ, че тукъ лежи раненъ единъ генералъ. При това положение, нѣма ли да се смири човѣкъ? Ще се смири, нѣма какво да прави. Като отминатъ всички, генералътъ ще стане и ще каже: Слава Богу, че оцѣлѣхъ! Колко умни животни били конетѣ! Прескачаха ме, безъ да ме тѣпчатъ. Добре, че ме раниха само. Коньтъ никога не стѣпва на раненъ човѣкъ. Следователно, като дойдешъ до смирението и паднешъ на земята, ще благодаришъ на Бога, че конетѣ не те стѣпкаха. Този генералъ бѣше поставенъ отъ своето началство да управлява войската, но Господъ го свали долу и му каза: Ти ще останешъ подъ конетѣ отдолу, да се смиришъ, защото не знаешъ, какво нѣщо е смирението. Следъ това, когато нѣкой му казва да бжде по-строгъ, той го пита: Кавалерия минавала ли е отгоре ти? — Не. — Покрай мене мина три пѣти, и азъ научихъ закона, какъ се вади ножъ.

И тъй, смирението е велико качество на мъдрия, на разумния човѣкъ. Въ свѣта не е важно, какъ човѣкъ е наредилъ нѣщата, но какъ Богъ ги е наредилъ. Отъ това, което Богъ е наредилъ, човѣкъ трѣбва да вади поука и да го приема на радо сърце. Да допуснемъ, че учителътъ ви е далъ едно упражнение, което вие сами трѣбва да напишете. Кое е по-добре за васъ: да напишете упражнението у дома си, или да отидете на училище, и тамъ да го препишете на готово отъ другаритѣ си? Който преписва упражненията си отъ своитѣ другари, той ученъ човѣкъ не може да стане. Който взима пари на заемъ отъ този - отъ онзи, и той богатъ човѣкъ не може да стане. За такива случаи българитѣ казватъ: „Чуждото нѣщо и на Великденъ се взима“. Законъ е: който работи, само той може богатъ да стане. Въ практическия животъ сжществува следното правило: само болниятъ има право да взима пари на заемъ. Щомъ си здравъ, ти ще отидешъ да работишъ, и Богъ ще те благослови. Докато човѣкъ не е работилъ, самъ да спе-